Foto: Kertin Vasser

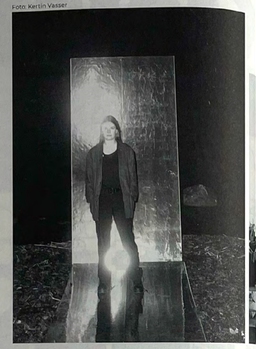

TÄHENDUS JA TÄHISTUS. STÜ LOOJATE JAOKS

STÜ on 20 aasta jooksul teinud koostööd paljude omanäoliste ja andekate loojatega. Mitmed neist on lavastanud STLis korduvalt. Mida STÜ/STL nende jaoks tähendab või tähendanud on?

Keithy Kuuspu: Jõulude paiku või suve hakul, kui meilile tuleb STLi jõulupeo kutse või suvepäevade registreerimise vorm, siis ütlen kodus ikka: „Tuleb minna, see ongi ju minu töökoht. Töökoha jõulupidu ja firma suvepäevad." STL on minu jaoks tugistruktuur ja koht, kus mu ideed on alati oodatud. STLis töötades olen saanud võimaluse tutvuda ja ruumi jagada inimestega, kellega muidu ehk kokku ei oleks puutunud, ja selle eest olen tänulik. Päris hea tunne on, et saan vastused enda erialastele küsimustele, muredele ja mõtetele ühe sõnumi, kõne või jalutuskäigu kauguselt.

ROHKEM PUBLIKU!
JÕUAME ROHKEMATE INIMESTENI
KAS ON MINGID INIMGRUPID, KES ALLESID REGULAARSELT KÜSSID, AGA NÄDI OLE NEID VEEL KÄIVING

Foto: Eesi Raa

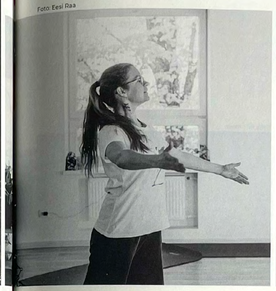

Foto: Alissa Snaider

Helena Krinal: STL teeb maksimaalselt, mida jaksab, sellega, mis neil on.

Sveta Grigorjeva: STL on olnud koht, ilma milleta sellist koreograafi nagu Sveta Grigorjeva poleks saanud olla, sest poleks olnud kohta, kuhu mu head-halvad-kreisid ideed oleks olnud sedavõrd oodatud, ka siis, kui ma polnud veel „tegija". On äärmiselt sümpaatne, et STL ei ole kunagi oma imidžiloomes lähtunud trendide järgimisest ning on mingis mõttes olnud vast ainuke koht, kus saab eksperimenteerida selliste ideedega, mis on tihti eos hävingule määratud nii publikumenu kui ka kriitikutele meeldimise mõttes. See on koht, kus platvormi antakse ka sellistele tegijatele, kes ei too tihti saali rahvast täis, kes pole järgmised *hot*'id koreograafid ning kes pole tingimata ka „oma joped" — see on STLi suurim tugevus. Selliseid riskivaid platvorme peaks olema rohkem.

Foto: Rünno Lahesoo

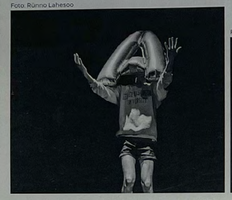

Foto: Kris Moor

Henri Hütt: Algusaastatel tähistas „sõltumatus" nimes magusat paradoksi: kui sõltumatu (kaasaegne) tantsukunst lokaalsel skaalal ikka olla saab?

Hiljem (ja siiani) sümboliseerib STL tantsu laiendatud väljal, avades iga avaliku kokkukutsumisega liikumise, mõtlemise, mitmemeelelisuse, haltuura, eneseimetluse, sahtlisse jäämа pidanud ideede, vähemate proovide, saali võimatuse, teistele meeldida soovimise, enesele üllatusi mitte pakkumise, sõnulseletamatuse piire.

STL on tantsulavastuste lipulaev muutlikes tuultes. Jätkugu reaktiivsust ja tulevikule paindliku selgrooga vastuastumist.

Külli Roosna & Kenneth Flak: STL on olnud ruum katsetamiseks, asjade proovimiseks, produtseerimiseks, loomiseks, esinemiseks, asjade teokstegemiseks.

Iga meie lavastus on olnud meie hetke huvide ja unistuste ilming, omamoodi rituaal, et saada kontakti küsimusega: kes me oleme praegu kunstnikena ja laiemalt inimestena ja inimkonnana? STL on olnud tempel nii mõtiskluseks kui ka eneseloomeks teistega kohtumisel.

Foto: Mannus Kullamaa

Foto: Alissa Snaider

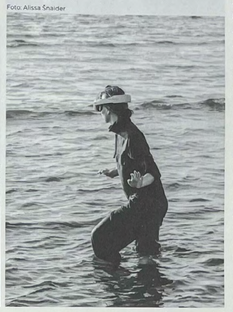

Jaan Ulst: STList on kujunenud tantsuprojektidele hea loomepaik. Rõõm on näha, kui mitmekülgsed on maja tiim ja ettevõetud tegevused. Tunnustan STLi osalemist rahvusvahelistes projektides: STL on loonud tugeva silla välispartneritega Põhja- ja Baltimaades ning ka kaugemal.

Meil on vedanud, et Eestis on nii kogenud kohalikud produtsendid, kes etenduskunstide laias spektris tantsukunsti märkavad ja valdkonda edasi arendavad. Palju õnne ja jõudu!

Liis Vares: Võimalus olla nii sõltumatu kunstnik, kui sõltumatu üks kunstnik üldse olla saab, eriti väikeses Eestis. STL on olnud võimalus rääkida otse, olla eriarvamusel vimma pidamata. See võiks olla ju tavapärane, kuid seni väikeses Eestis siiski üsna tavapäratu nähtus.

STL ON EUROOPAS
KUULUS.
DE-RIIKIST SÕLDETAKSE
NT. MEILE KOGU
AEG VÕRDAMA

Üüve-Lydia Toompere: Lavastuse „yes/no Truth" teemaks oli töe otsimine ja inimsuhted. Küsisin endalt siis, et kas on olemas üheselt mõistetavat tõde. Sain aru, et ei ole, ja et nii palju, kui on inimesi, on ka erinevaid arvamusi. See oli päris ammu. Ma tunnen, et see oli ikka täiesti algus minu jaoks. See, mida teen täna ja kuidas töötan, pole üldse see, mida ma siis tegin. See oli väga vajalik hüppelaud: PREMIERE avas mulle uued uksed ja võttis mind vastu päris kunstimaailma, kus enda mõtete eest tuli võtta vastutus. Mu nägemus oli saada kunstnikuks. Nüüd vist juba olen saanud. Praegu huvitavad mind erinevad identiteedid.

Joanna Kalm: „Débutante" oli vastus isiksusepõhisele kultuuripoliitikale, kus kunstnik on/oli olulisim valuuta turuloogikaga loomemaastikul toimimiseks. Nähtus, mis veel umbes kümme aastat tagasi oli päevakajane, ent millest oleme — õnneks! — väljana edasi liikunud. Peamiste tööriistadena kasutasin lavastuses valjudust, selgepiirilisust ning mõtet, et „rahvas tahab tsirkust ja leiba". Eesmärk sai edukalt täidetud ja mulle anti suur kogus avanssi edasiseks loometööks. Samas oli tegemist (välja)pettusega, sest tegelikult olen ma pigem hägus, eelsõnalisuses ja vahepealsuses, tundlikkuses eksisteeriv tüüp — need on kvaliteedid, millele proovin oma valdkondlikes tegemistes ruumi luua ja hoida.

POPP
BAARY
HÄNG OUT

VÄGA PEAD KOREOGRAAFID PÄRISKOERAS UCSÜ FAQA ÖT LAVASTUST TEHA MEIE

Sylvia Köster: PREMIERE, esimene tulemine, sai tuldud teosega „Star" ja superstaarile kohaselt astusin lavale aplauside ja braavode saatel. Rohkema ihaluses ronisin lavalaetaevas mööda konstruktsioone ja ümbritsevat lammutades veelgi kõrgemale. STLi ruumiarhitektuur võimaldab päris ära tõusta. Täna keerlen-pöörlen pigem sisekosmoses: eelistan maal olemist ja õpin tervislike piiride seadmist — ka siis, kui keegi sellele ei plaksuta.

Sigrid Savi: Minul õnnestus lavastusega „Imagine there's a fish" üsna palju tuuritada, nii et sain oma esimese kogemuse kätte, kuidas kohtuda erinevate korraldajate ja teatritega. Tekkis juba vaikselt tunne, et ajangi täitsa mingit professionaalset asja. Hakkasin fantaseerima vabakutselise elust, aga julgus täielikult vabakutselisena töötada tuli alles aastaid hiljem.

RAHVUSTAHELISED MEES KUHU AD TÖÖTAVAD

PREMIERE '14: Üüve-Lydia Toompere. Foto: Rünno Lahesoo

PREMIERE '15: Arolin Raudva. Foto: Rünno Lahesoo

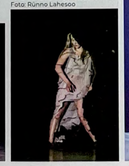

PREMIERE '15: Maarja Tõnisson. Foto: Rünno Lahesoo

PREMIERE '16: Joanna Kalm. Foto: Kaur Ives

PREMIERE '16: Sylvia Köster. Foto: Kaur Ives

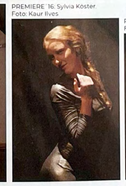

PREMIERE '17: Keity Pook. Foto: Laura Arum-Lääts

PREMIERE '17: Sigrid Savi. Foto: Laura Arum-Lääts

Liisi Hint: Koos Maria Ladopoulosega lavastuse „Ka vaikus oli väljakannatamatu" loomine andis mulle võimaluse astuda dialoogi Eesti tantsuskeenega ning luua enda jaoks sild Berliini ja Tallinna vahel. Lavastusprotsessist saadud ideed ning kogemus panid aluse mõnele tänaseni minu loomingus olulisele võnkele. Olen tänulik toetuse eest nende esimeste sammude tegemisel ja unistan veelgi ligipääsetavamast tantsumaailmast!

Unholy Trinity: Keskendusime TANTSUlavastuse loomisele ning tantsu mõtestamisele eri hariduse-harituse ja kogemuste kaudu. Tants oli meie ühine keel. Täna liigume isiklikel (aga mitte ainult) radadel, kuid jagame ikka Trinity mõtet — *performance, love, brains*. Meist on saanud tantsu õpetajad, kirjutajad ja praktikud. Lavastus „So You Think You Can Dance" peegeldas meie ootusi ja nagemusi tantsumaailma kohta, mis on ka teostunud. Osalemine andis teadmisi ja enesekindlust, kuidas kunsti teha, ja turvalise ruumi katsetamiseks. PREMIERE tõi kokku meie jaoks uusi tegijaid, laiendas kogukonda ja andis tunde, et tantsuväljal on kõik oma inimesed.

TÄNASE KUNSTNIK ON TÖÖ
(STL on woonded # NENDEGA KOOSTÖÖKS!)

Marta Jamsja: Kas unistada maapinna lähedal või tõusta stratosfäärist kõrgemale? Lihtsad maised soovid meie tantsukunsti valdkonnale on järgmised: Eesti teatrid avastavad, et kõik nende prooviruumid ei leia pidevat kasutust, ja soovist arendada tantsukunsti kutsuvad meid neisse looma. Igal aastal toimub ideekonkurss tantsulavastuse loomiseks ja võitja saab 60 000 euro suuruse eelarve. Rohkem tantsukunstile spetsialiseerunud dramaturge! Elevust ja sisemist põlemist, mille loovad grupilavastused, kohalikud *audition*'id, residentuurivõimalused, publiku olemasolu ja juurdekasv ning erialane töö. Kunstnikupalk tantsukunstnikele ja oi kui paljut veel ...

Elle Viies: Teose „Pastoraal" tegemise ajal keskendusin kujuteldava ruumi loomisele ja selle ruumi agentsuse leidmisele. Lavakujundus, sõna ja liikumine pidid kõik kandma tähendust ja toetama selle ruumi olemust. Kuigi nende elementide tähenduslikkus on endiselt oluline, on mõtlemine edasi arenenud, siht selgem ja julgust ka vist rohkem. Täna on teemaks keel — nii kehaline kui ka verbaalne, nii sõnastatav kui ka sõnastamatu. Keel on tants ja tants on keel.

ILUS TUNDE KUS PUBLIKUL HEA HÄNGIDA

PREMIERE '23: Liisi Hint. Foto: Kris Moor

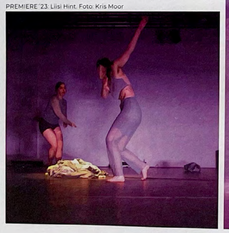

PREMIERE '23: Unholy Trinity. Foto: Kris Moor

PREMIERE '24: Marta Jamsja. Foto: Kris Moor

PREMIERE '24: Elle Viies. Foto: Kris Moor

ÜÜS LINNA KUUL